

„Kisporfáim!” – mondta, és széles mosollyal meglapogatta az ifjonti doktorandusz hátakat. Örült nekünk, örültünk neki és vele. Volt miért. Olyan tudományos alapokat kaptunk rajta és a doktori iskolán keresztül, olyan szakmaszeretet és alázatot láthattunk, tanulhattunk tőle, ami ritka. Emberileg gazdagodtunk. Egyként hisszük, hogy Tanár Úr nélkül az életünk más, hiányosabb lett volna. Már a kezdetektől kiléptünk az egyetemi padosorokból, hogy ne csak érezzük a dohány illatát, de fogjuk is meg a levelét, vagy lássuk, hogy az általunk is termelt pécsi szemét hova kerül, vagy, hogy honnan, hogyan jön a meleg a kollégiumi, albérleti szobáinkba. Hogy aztán a tankönyv mellett – de nem helyett – később felfedezzük, bejárjuk Tolnát-Baranyát, élőben is lássuk az agri-businessst, Dalmandot, Villányt, érezze az a „városi gyerek” is, mi az a hígtrágya, tudja, mi a drénezés, kóstolja azokat a híres dél-dunántúli ízeket. Aztán hogy lássa, mit és hogyan csinálnak másképp Nyugaton. Hogy készül a stájer sör vagy épp a biogáz. Hogy működnek Yorkshire nemzeti parkjai, és mit tanulhatunk belőle.

Tágult a látóterünk, új, sokszor még formálódó gazdaságtani irányokat ismertünk és szeretünk meg. Közelebb hozta hozzánk a szakmát, a való világ agrár-, környezet- és regionális gazdaságát. Nem csak „feltéve hogy”-ok, „ceteris paribusok” és szummák között éltünk. Élvezhettük az egyetemi élet tanulmányi oldalát.

Az örömünk most megbicsaklott egy időre, de hisszük, hogy a hiány a szívünkben az eddig érzetnél is mélyebb hálává érlelődik. Köszönettel tartozunk mindenért, amit tőle, rajta keresztül kaptunk.

Egy volt doktorandusz